

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2015. május 12. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A halált okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt **I.r. vádlott** és társa ellen indult büntetőügyben a Szombathelyi Törvényszék 2014. február 13. napján kihirdetett 15.B.451/2012/41. számú ítéletét **I.r. vádlott** vonatkozásában **helybenhagyja**.

I n d o k o l á s :

A Szombathelyi Törvényszék a 15.B.451/2012/41.szám alatti ítéletével két vádlott büntetőjogi felelősségéről határozott. Az ítélet **II.r. vádlott** vonatkozásában jogerőre emelkedett, így evonatkozásban nem képezte felülbírálat tárgyát. A bíróság **I.r. vádlottat** bűnösnek mondta ki a Btk.164.§ /1/ és /8/ bekezdés II. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében és a Btk. 164.§ /1/ és /8/ bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetékének kísérletében. Ezért halmazati büntetésül 5 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett arról, hogy az I. r. vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A börtönbüntetésbe beszámította az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. **Sértett örököse** által előterjesztett polgári jogi igényt egyéb törvényes útra utasította. Az eljárás során lefoglalt bűnjelek közül az elkövetés eszközeit, a kést elkobozta, míg a további bűnjelek lefoglalásának megszüntetését követően egy részük megsemmisítéséről, másrészüket kiadásáról, illetőleg iratokhoz csatolásáról rendelkezett. Kötelezte a vádlottakat külön-külön, illetve egyetemlegesen az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen **I.r. vádlott** és védője jelentettek be fellebbezést felmentés és a tényállás téves megállapítása miatt, melyet a védő írásban is indokolt. Elsőként a halált okozó testi sértés vádjára alóli felmentésre irányuló fellebbezéssel kapcsolatosan - citálva a védelem által lényegesnek ítélt tanúk egyes nyilatkozatait,- az első fokú bíróság egyoldalú bizonyítékértékelését és az indokolási kötelezettség elégtelenségét kifogásolta hivatkozva arra, hogy a törvényszék az I.r. vádlott vallomásait sommásan kirekesztette a bizonyítékok köréből. Álláspontja szerint nem ismerhető meg az ítéletből, hogy II. r. vádlottnak melyik vallomására és az abban foglalt mely adatokra alapította az első fokú bíróság a tényállást. E körben utalt arra is, hogy **II.r. vádlott** vallomásaiban legalább annyi, sőt több

következetlenség és ellentmondás észlelhető, mint **I.r. vádlott** nyilatkozataiban. Nem adott számot álláspontja szerint az első fokú bíróság arról sem, hogy mely bizonyítékon alapszik, milyen következtetés eredményeként került rögzítésre az ítéletben az a megállapítás, hogy I. r. vádlott a vendéglő ajtajában újra szűrésre emelte a kést, s II. r. vádlott a további bántalmazásának elkerülése érdekében ragadta meg annak pengéjét. A védő a II. r. vádlott eshetőleges szándékkal történt hátba szűrésát nem vitatta, erre nézve nem támadta a tényállást, azonban kiemelte **II.r. vádlott** provokatív fellépését, ugyanakkor a vendéglő kijáratánál történt kézsérülést illetően kérte mellőzni az I. r. vádlott felelősségét hivatkozva arra, hogy ekkorra már védence felhagyott minden aktivitással, megpróbálta elhagyni a helyszínt. Álláspontja szerint II. r. vádlott volt az, aki a kés megszerzése érdekében cselekedett, e közben sérült meg, így I. r. vádlottat a maradandó fogyatékossgal gyógyuló kézsérülés vonatkozásában nem terheli felelősség. Hivatkozott a védő arra is, hogy **sértettnek** az előzményektől teljesen független fellépése szintén jogtalan támadás volt a helyszínről távozó, kerékpárját már kezében tartó I. r. vádlottal szemben, aki a támadást kivédendő védekezése során vágta-szúrta meg a sértettet. Ezért a védő büntethetőséget kizáró jogos védelem okából kérte a vádlott felmentését a halált okozó testi sértés vádja alól. A maradék cselekmény, az életveszélyt okozó testi sértés kísérlete kapcsán hivatkozott arra, hogy a kísérlet távoli volt. Ugyancsak a vádlott javára értékelhető enyhítő körülményként kérte értékelni védence idős, beteg, rokkant állapotát is. Álláspontja szerint a vádlottnak a korábbi vagyonelleni bűncselekmény miatti elítéltsége csak kisebb súllyal értékelhető a terhére, ittassága pedig súlyosító körülményként nem vehető figyelembe, mivel alkoholos befolyásoltsága csekély mértékű volt.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő az írásbeli fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta kiemelve annak főbb elemeit és kérte, hogy az ítélet tábla a büntetést abban az esetben is enyhítse, amennyiben a részbeni felmentés mellett felhozott érveit nem osztaná.

A fellebbviteli főügyészség átiratában és képviselője a másodfokú nyilvános ülésen hivatkozott arra, hogy az első fokú bíróság az eljárási szabályok betartásával megfelelő körben folytatta le a bizonyítási eljárást. Ennek eredményeként megalapozott tényállást állapított meg nagyrészt betartva indokolási kötelezettségét is. A tényállás alapján helyesen vont következtetést a I. r. vádlott bűnösségére, a terhére rótt bűncselekmények minősítése is törvényes. Az ehhez fűzött jogi indokolást találta csak szükségesnek kiegészíteni annyiban, hogy a II.r. vádlott terhére elkövetett bűncselekmény eredményére nézve **I.r. vádlottat** eshetőleges szándék vezette, míg a sértett sérelmére elkövetett cselekmény kapcsán hanyag gondatlansága állapítható meg. Utalt a fellebbviteli főügyészség arra is, hogy az első fokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket helyesen ismerte fel, I. r. vádlottal szemben inkább méltányos büntetést szabott ki, ezért az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakon túl reagált a védelmi felvetésekre is, utalva arra, hogy valóban nem volt olyan szemtanú, aki az egész eseménysort végig látta volna, de az első fokú bíróság a meglévő bizonyítékokat logikai hiba nélkül értékelte, majd abból vont le helyes következtetéseket. A védelemmel ellentétben annak az álláspontjának adott hangot, hogy nem találhatók az ítéletben tényről

tényre vont helytelen következtetések. A törvényszék **I.r. vádlott** önmagának és a többi bizonyítéknak is ellentmondó vallomását alaposan megvizsgálta és tételesen cáfolta az abban tett kijelentéseket. Nem mondható el az első fokú bíróság mérlegeléséről, hogy egyoldalú lett volna, **II.r. vádlott** vallomását is csak annyiban fogadta el, amennyiben azt az egyéb bizonyítékok is alátámasztották. Tekintve, hogy II. r. vádlott még a presszóban levetette a kabátját, aggálytalanul bizonyítható volt, hogy a szórakozó hely előtt is történt szurkálás I. r. vádlott részéről, hiszen bizonyos sérülései nem voltak egyeztethetők a kabáton keletkezett folytonosság megszakadásokkal, ekként tehát nem megalapozatlan a törvényszék fenti megállapítása. Ebből pedig az következik, hogy I. r. vádlott az őt ténylegesen nem bántalmazó **II.r. vádlottal** szemben - a kocsma előtti eseményeket tekintve- nem hivatkozhat jogos védelmi helyzetre, mint ahogy **sértett** vonatkozásában sem, aki észlelve **II.r. vádlott** kézsérülését barátja további bántalmazásának megakadályozása érdekében lökte el **I.r. vádlottat**. Az ennek hatására köztük kialakult kölcsönös dulakodással ugyanis I. r. vádlott is a jogtalanság talajára lépett. Hivatkozott a fellebbviteli főügyészség a büntetés kiszabása kapcsán arra, hogy az életveszélyt okozó testi sértés kísérlete befejezett, a megfelelő, célszerű és szakszerű ellátás, valamint II. r. vádlott korábbi sérüléséből adódó sajátságosan alakult mellhártyája hatott közre abban, akadályozta meg, hogy I. r. cselekménye a bekövetkezettnél jóval súlyosabb sérülést eredményezhessen, átlagos testalkatú sértett esetében magatartása emberölés kísérletének minősülne.

I.r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott védőjéhez és elmondta még, hogy időközben nyugdíjba vonult, nyugdíjának összege havi 70.000 Ft.

A fellebbezésekre tekintettel az ítéletábra a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348-349.§-ai értelmében a fellebbezéssel érintett **I.r. vádlott** vonatkozásában.

Ennek eredményeként az ítéletábra megállapította, hogy az első fokú bíróság a bizonyítási eljárást Be-szerűen folytatta le. Eljárása során nem sérültek a védelmi jogok, a bíróság a védekezés lehetőségét mindvégig biztosította, valamennyi bizonyítékot tárgyalás anyagává tette, azok így a másodfokú eljárásban is adottak voltak. A tényállást az első fokú bíróságnak alapvetően mérlegeléssel kellett megállapítania. Ezen tevékenysége során a védelmi hivatkozással ellentétben a törvényszék sem a vádlotti vallomásokat sem a tanúvallomásokat nem rekesztette ki a bizonyítéki körből, figyelemmel volt az adott vallomásokra, érvényes ez **I.r. vádlott** nyilatkozataira is. Az I. r. vádlottnak a csocsó asztal melletti események leírását, míg II. r. vádlottnak az eseményeket kirobbantó kijelentéseire tett nyilatkozatát értékelte elfogadhatatlannak. Azt, hogy mi történt a csocsó asztalnál **I.r. vádlott** vallomásaiban különbözőképpen adta elő. Elsőként arról nyilatkozott, hogy II. r. vádlott 3-4 alkalommal ököllel arcul ütötte, melytől nem esett el, következő vallomásában az ökölütéseken kívül már egy „fülesről is beszámol, és úgy nyilatkozik, hogy az ökölütésektől a földre került, II. r. ráugrott, majd fojtogatni kezdte. Fekvő helyzetben voltak, amikor II.r. vádlottat megszurta. Következő vallomásában földön történt birkózásról beszél, majd előző vallomásával ellentétben akként nyilatkozik, hogy álló helyzetben történt a szúrás, amikor **II.r. vádlott** a pult felé indult. Az egymásnak is ellentmondó vallomásaiban szereplő földön történő birkózást, fojtogatást azonban sem az alapos nyomrögzítés, az erre épülő

nyomszakértői vélemény sem az orvosszakértői vélemény nem támasztották alá, dr.Kiss Tibor igazságügyi orvosszakértő a fojtogatást egyértelműen kizárta. **1. tanú** tanúvallomásával cáfolta és a kirobbant eseménysor ismeretében életszerűtlen is II. r. vádlottnak az a nyilatkozata, hogy pusztán csak jó étvágyat kívánt I. r. vádlottnak. Nyilvánvaló, hogy ez esetben még az ittas állapotban lévő felek közt sem alakult volna ki a tanúk által észlelt hanghatásokkal kísért, orvosszakértőileg és nyomszakértőileg is leigazolt kölcsönös dulakodás, bántalmazás, melynek utolsó mozzanata volt I. r. vádlott részéről II. r. vádlott hátba szúrása. A tanúvallomások elemzésekor helytálló az a védelmi kifogás, hogy nehezen olvasható ki az indokolásból, hogy milyen értékelés mentén építette azokat bele a tényállásba, ugyanakkor nem állja meg a helyét, hogy a bíróság az adott bizonyítékokat egyoldalúan, azokból szemezgetve értékelte, hiszen valójában a vádlotti vallomások, tanúvallomások, a helyszíni szemle adatai, a rögzített nyomok, tárgyi bizonyítékok és a kiterjedt nyom- és orvosszakértői bizonyítási anyag együttes értékelésén alapul a tényállás. A tanúk egyrészt a vendéglői egységben az I. és II. r. vádlott közti cselekvőségre tudtak nyilatkozni, megfigyelhető azonban vallomásaikban, hogy próbálták kivonni magukat az események alól, ugyanakkor a vitára, veszekedésre, majd a kölcsönös tettelegességre több lényeges információval tudtak szolgálni. A tényállásnak a presszóban történt eseményeket rögzítő részét, lényegét tekintve a védelem sem kifogásolta.

Az ezt közvetlenül követő események nem szakadtak meg, amikor a pultos felszólítására a vádlottak és a sértett kimentek a kocsmából, ahol még a kijáratnál folytatódott I. és II. r. vádlott között a veszekedés, a nyom- és orvosszakértői véleményből ugyanis egyértelműen megállapítható, hogy **I.r. vádlott** még itt is használta a kését, hiszen a dzseki levételét követően csak itt sérülhetett meg II. r. vádlott bal könyökhajlata, azaz a cselekménysornak ebben a folyamatában sem lehet beszélni jogos védelemről I. r. vádlott részéről. **II.r. vádlott** abban végig következetes volt, hogy I. r. vádlott az ajtóban ismét felemelte a kését, ezért fogott rá annak élére. A bokszolói múlttal rendelkező, az I. r. vádlottnál erősebb fizikumú II. r. vádlott ezen mozdulata e nélkül megmagyarázhatatlan lenne, hisz ha csupán a kés megszerzése, elvétele lett volna a célja az egyébként őt nem támadó I. r. vádlottól, annak veszélytelenebb módját is választhatta volna.

II.r. vádlott súlyos kézsérülése után szinte azonnal beavatkozott az eseményekbe **sértett**, aki ez ideig végig II. r. vádlott mellett volt, már korábban a kocsmában is ki akarta venni részét a verekedésből. Semmi adat nincs arra nézve, amire a védelem hivatkozik, hogy térben és időben szétbontható a cselekménysor. Az ítélet tábla megítélése szerint ezzel ellentétben valójában egy az eseménysor megszakadása nélküli folyamatosan elfajuló, valamilyen szinten ittas emberek vitája, majd kocsmai verekedése zajlott. Pusztán a kinti történéseket csak részleteiben észlelő tanúvallomások alapján a védelmi hivatkozás egyik irányba sem dönthető el. Az eseményeket három bolti eladó és két vásárló látta, de filmkocka szerűen, a teljes történésekre egyiküknek sem volt rálátása. Más pillanatban érkezett a kocsmá előtti helyszínre **2. tanú** és **3. tanú**, miután bementek a boltba, **4. tanú**, **5. tanú** és **6. tanú** ezt követően kezdte a korlátozott kilátást biztosító kirakatüvegen keresztül szemlélni az eseményeket, de mindegyikük más-más pillanatban. **5. tanú** és **6. tanú** tett említést **sértett** és a **I.r. vádlott** közti kölcsönös verekedésről, de azt is kissé eltérő módon megfogalmazva. Összességében megállapítható, hogy valamennyi tanúvallomásra jellemző, hogy a szemlélők csak részleteiben észlelték az eseményeket. Ha a tanúk kijelentéseit a történések

sorrendjében összeillesztjük, - ide értve **7. tanú** nyilatkozatát is- a vallomások közt valójában csak látszólagos az ellentmondás, a tanúk ugyanarról számoltak be, a vallomások alapján az eseménysor folyamatában kirajzolható. Az időtényezőt és a nyomozás során rögzített helyszíni adatokat megvizsgálva megállapítható, hogy a cselekménysorba semmi módon nem illeszthető **I.r. vádlottnak** azon, egyébként is csak a későbbiekben tett előadása, hogy már a kerékpárt megfogta, azzal megfordult kezében továbbra is a kést tartva, amikor **sértett** rátámadott. **II.r. vádlott** kézsérülése után térben vizsgálva az adott helyzetet I. r. vádlott legfeljebb egy-két lépest tehetett, amikor **sértett** átvette a szerepet sérült barátjától és elkezdte bántalmazni I.r. vádlottat. **5. tanú** és **6. tanú** az eseménysornak erről a pillanatról számolt be és **II.r. vádlott** kijelentéséből- „hagyd a picsába, mert téged is meg fog szúrni” is ez következik. **I.r. vádlott** vallomása nem ad magyarázatot arra, hogy a kocsmá előtti betonozott udvar a kocsmához közelebbi sarkából hogy jutottak el a tér szemből nézve baloldali,- több méterre lévő - külső sarkába, ahol a **sértett** halála bekövetkezett, ha csak nem úgy, ahogy arról **II.r. vádlott** is beszámolt, hogy I. r. vádlott és a **sértett** összekapaszkodtak. Azok a tanúk, akik látták, hogy a földön ülő helyzetben lévő **I.r. vádlottat** **sértett** álló helyzetben fejbe rúgja, majd elindítja a következő rúgást is, de hirtelen összeesik, már a cselekménysor utolsó szakaszáról beszéltek. A történések ilyenkénti lezajlását támasztja alá az a körülmény is, hogy a **sértett** ajkán, jobb alkarján, a típusos helyeken nyolc napon belül gyógyuló bántalmazási, megragadási nyomokat is rögzítettek a szúrva-metszett, halálát eredményező combsérülésen kívül. Ezeket a sérüléseket még az előtt kellett, hogy elszenvedje, mielőtt I. r. vádlott a földre került, hiszen a tanúk az I. r. vádlott részéről ilyen fajta bántalmazást nem észleltek. A védelem legfontosabb érvként arra hivatkozik, hogy **I.r. vádlott** a helyszínről távozni akart, ezt igazolja, hogy már a kerékpárjánál volt, tehát minden közvetlen ok nélkül, haragból, megtorlásként támadt rá a **sértett**. Ezzel kapcsolatban egyedüli erre utaló adatot csak az I. r. vádlott vallomása képez, mellyel ráadásul csak a későbbi vallomástétel során állt elő. A presszóban dolgozó **1. tanú** a nyomozati és tárgyaláson előadott vallomásában is felidézett egy olyan képet, hogy az ablakon keresztül látta az I. r. vádlottat a kerékpárját tolni. Ezt a kijelentést azonban **I.r. vádlott** nyilatkozatának tükrében nehéz értelmezni, illet még az I. r. vádlott sem mondott, előadása szerint nyomban rátámadt a **sértett**, amikor a kerékpárt megfogta. Figyelmet érdemel e kérdéssel kapcsolatosan, hogy azok a tanúk, akik az I. r. vádlott **sértett** általi megrúgását, a **sértett** összeesését látták, nem számoltak be arról, hogy az I. r. vádlott és a **sértett** közelében látták volna a kerékpárt. **1. tanúhoz** hasonlóan **7. tanú** vallomását is nehéz elhelyezni az események sorában, ő is beszél a kerékpár felé induló I. r. vádlotról, de **I.r. vádlott** környezetében nem **sértettet**, hanem **II.r. vádlottat** látja, aki húzkodja, ordítózik vele. Végig elemezve tehát az adott cselekmény sort, megállapítható, hogy nem szakadt meg, azt nem lehet három független értékelést igénylő részre bontani a vádlottak és a **sértett** cselekményeit illetően. Amennyiben nem következik be a súlyos eredmény, úgy a vádlottaknak és **sértettnek** is egyaránt köznyugalom elleni bűncselekmény miatt kellett volna felelnie, hisz valamennyien a jogtalanság talaján álltak. A kölcsönösséget nem szakítja meg, ha valaki elfogadja a kihívást, vagy adott esetben végig közvetlenül figyelemmel kísérve az eseményeket egy idő után beavatkozik maga is a jogellenes magatartásba, mintegy átvéve egyik vagy másik fél szerepét. Ugyanakkor a **sértett** esetében elvitathatatlan, hogy szeme láttára szenvedett súlyos, látványos sérülést a barátja és mivel ekkor azonnal rátámadt az I.r. vádlottra alappal gondolhatott arra, hogy szükséges az adott fellépése a késsel hadakozó I.r. vádlottal szemben. A jogos védelmi helyzet megkívánja

a jogtalan támadást, azt pedig nem alapozhatja meg pusztán az erőviszonyok alakulása, az hogy éppen ki kerekedett felül a kölcsönös támadás, bántalmazás során, mennyire hatékony az egyik vagy másik verekedő fél fellépése. Az első fokú bíróság által elfogadott bizonyítékokból az általa rögzített tényállás volt megállapítható, ezzel ellentétes megállapítások csak **I.r. vádlott** vallomására alapítva lennének tehetők, ezzel viszont az ítélőtábla megsértené a felülmérlegelés tilalmát, amely a másodfokú eljárásban nem megengedett.

A fentiekből következően az ítélőtábla a törvényszék ítéletének tényállását megalapozottnak találta, így az a Be. 351.§ /1/ bekezdése alapján irányadó volt a felülbírálat során is. A tényállásból okszerűen vont következtetést az első fokú bíróság a vádlott bűnösségére mindkét cselekményt illetően. Helytállóan foglalt állást az időbeli hatály kérdésében is, ahogy maga is megállapította, hogy az elkövetéskori és az elbíráláskori Btk. közül ez utóbbi nyújt enyhébb elbírálást a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezése miatt. A cselekmények minősítése is megfelel jelenleg hatályos 2012.évi C. tv. anyagi jogi rendelkezéseinek. Az ehhez fűzött jogi indokolást kell csupán kiegészíteni a fellebbezési főügyészség indítványának is megfelelően azzal, hogy az I. r. vádlott **II.r. vádlott** hátba szúrását eshetőleges szándékkal követte el, míg a halálos eredmény tekintetében hanyag gondatlanság terheli.

Az első fokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta. Ahogy a törvényszék is helytállóan hivatkozott rá, a büntetés kiszabásakor a 7 éves középértékből kellett a bíróságnak kiindulnia. Ehhez képest megállapítható, hogy csak úgy kerülhetett sor az 5 év tartamú szabadságvesztés kiszabására, amennyiben az első fokú bíróság valamennyi, a vádlott javára szóló körülményt maximálisan figyelembe vette. Az igen súlyos következményekkel járó cselekmények mellett az első fokú bíróság által kiszabott büntetés egyáltalán nem eltúlzott, ezért az ítélőtábla nem látta teljesíthetőnek a védelem másodlagos, enyhítést célzó indítványát sem.

Tekintve, hogy az ítélet egyéb, járulékos rendelkezései is törvényesek, az ítélőtábla ezért a törvényszék fellebbezéssel támadott ítéletét a Be. 371.§ /1/ bekezdése alapján **I.r. vádlott** vonatkozásában helybenhagyta.

Győr, 2015. május 12. napján

Dr.Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr.Takácsné dr.Helyes Klára sk.
a tanács tagja, előadó

Dr.Miklós Mária sk.
a tanács tagja

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Szombathelyi Törvényszék 2014. február 13. napján kelt 15.B.451/2012/41. számú ítélete **I.r. vádlott** vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2015. május 12. napján

. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelül kiadó